SĄD I OBRONA

ORGAN KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH W POLSCE

REDAKTOR
WINCENTY ŁASKI
OBROŃCA SĄDOWY

ROK II. LIPIEC 1928 R. Nr. 7

WARSZAWA

SPIS RZECZY

PRENUMERATA
łącznie z przesyłką poczt. wynosi:

Rocznie	12.— zł.
Półrocznie	6 — „
Kwartalnie	3.— „

Cena numeru zł. 1.

CENA OGŁOSZEŃ

Cała strona	100 zł.		
1/2 str.	50.— zł.	1/8 str.	12.50 zł.
1/4 „	25.— „	1/16 „	6.25 „

Redaktor: **Wincenty Łaski**, Obrońca Sądowy.

Wydawca: Zrzeszenie Obrońców Sądowych.

Redakcja i Administracja: Warszawa, Chmielna 20, tel. 58-95. Godz. przyjęć 5—6.

Sp. Akc. Zakł. Graf „Drukarnia Polska", Warszawa, Szpitalna 12.

ROK II. LIPIEC Nr. 7.

SĄD I OBRONA

ORGAN KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH W POLSCE

ZENON KRASNODĘBSKI.

PROJEKT USTAWY O URZĄDZENIU ADWOKATURY

Unifikacja ustawodawstwa w zakresie urządzenia adwokatury posunęła się o krok naprzód o tyle, że sekcja postępowania cywilnego Komisji Kodyfikacyjnej ogłosiła drukiem i rozesłała zainteresowanym projekt ustawy o urządzeniu adwokatury, opracowany przez wiceprezesa tej sekcji, Jana Jakóba Litauera.

Według tego projektu, jednostką ustroju samorządowego adwokatury ma być *izba adwokacka*, będąca osobą prawną i rozciągającą swą działalność na pewnem, ustawowo określonem *terytorjum*, a jej organami walne zgromadzenie i Rada Adwokacka. Organem jednoczącym wszystkie izby w Państwie i sprawującym nadzór nad adwokaturą całego Państwa ma być Naczelna Rada Adwokacka z siedzibą w Warszawie (projekt nie nadaje charakteru osobowości prawnej Naczelnej Radzie Adwokackiej).

Zarówno poszczególne Rady Adwokackie, jak i Naczelna Rada Adwokacka wybierane są na walnych zgromadzeniach izb adwokackich. Prawo głosu przysługiwać będzie tylko adwokatom mimo, że izby adwokackie w myśl projektu składać się mają z adwokatów i aplikantów adwokackich.

Każda izba, licząca poniżej 150 członków, będzie miała 2 przedstawicieli w Radzie Naczelnej, inne po 3-ch, z wyjątkiem warszawskiej, która wybiera 6-ciu.

Rada Naczelna będzie ostatnią instancją odwoławczą od uchwał rad adwokackich i będzie sprawowała zwierzchni nadzór nad ich działalnością.

Do kompetencji Rady Naczelnej projekt włącza między innemi „wydawanie opinji o projektach ustaw (chyba na żądanie! — przyp. red.) i przedstawianie wniosków ustawodawczych" (komu?! — przyp. red.), ponadto „ustalanie na wniosek

przynajmniej jednej z Rad Adwokackich wykładni przepisów niniejszej ustawy".

Rada adwokacka jest przedstawicielką poszczególnej izby i w zakres jej kompetencji wchodzą między innemi następujące czynności: rozstrzyganie podania o wpisanie na listę adwokatów i aplikantów adwokackich, czuwanie nad należytem wykonywaniem obowiązków przez członków izby i nad przestrzeganiem przez nich etyki zawodowej, a w związku z tem wszczynanie dochodzeń dyscyplinarnych, wymierzanie kary porządkowej. Ponadto do Rady Adwokackiej ma należeć „wydawanie opinji o projektach ustaw, jako też przedstawianie wniosków ustawodawczych w sprawach adwokatury Naczelnej Radzie Adwokackiej, a w innych sprawach Sejmowi (czyżby inicjatywa ustawodawcza?! — przyp. red.) i Ministerstwom".

Nadzór państwowy nad samorządem adwokackim według projektu sprawuje Minister Sprawiedliwości. Jednakże nadzór ten w porównaniu z nadzorem nad innemi samorządowemi organizacjami zawodowemi jest bardzo ograniczony: np. w razie wykroczenia przez radę adwokacką przeciwko ustawie lub w razie niewykonywania swoich obowiązków Minister Sprawiedliowści sam bezpośrednio nie będzie mógł uchylać sprzecznych z ustawą uchwał lub zarządzeń, lecz jedynie będzie mógł żądać, aby Naczelna Rada Adwokacka te akty nadzoru wykonała.

Również nie będzie mógł Minister Sprawiedliwości uchylać uchwały i zarządzenia Naczelnej Rady Adwokackiej, jedynie może wystąpić z odpowiednim wnioskiem do Sądu Najwyższego, który na ogólnem zgromadzeniu może dokonać uchylenia.

Dla *teorji* prawa administracyjnego powyższa koncepcja stanowi ciekawy przykład powierzenia władzy sądowej nadzoru państwowego nad jednostkami samorządowemi, a więc funkcji administracyjnych.

Sądownictwo dyscyplinarne nad adwokatami i aplikantami adwokackimi każdej izby sprawuje sąd dyscyplinarny pierwszej instancji przy Radzie Adwokackiej i wyższy sąd dyscyplinarny przy Naczelnej Radzie Adwokackiej.

Członkowie jednego i drugiego sądu są wybierani przez izby adwokackie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w niektórych sprawach wyrokuje w komplecie, składającym z trzech sędziów Sądu Najwyższego i trzech sędziów Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, przyczem przewodniczy najstarszy z sędziów Sądu Najwyższe-

go. Sędziów Sądu Najwyższego deleguje na okres roczny ogólne zgromadzenie tegoż Sądu.

Sprawy, powierzane kompletowi, wzmocnionemu przez sędziów państwowych, są następujące: wszczęte z doniesienia sądu lub urzędu ,sprawy w których sąd dyscyplinarny I instancji orzekł wykreślenie z listy lub też sprawy, w których rzecznik przy odwołaniu domaga się wykreślenia z listy.

Zaznaczyć należy, że w rozprawie dyscyplinarnej, która powstała wskutek doniesienia sądu lub urzędu ,bierze udział obok rzecznika dyscyplinarnego prokurator bądź Sądu Okręgowego (I instancja), bądź Sądu Apelacyjnego (II instancja).

Kary dyscyplinarne, przewidziane w projekcie, są następujące: napomnienie, nagana, grzywna do 500 zł. (może występować łącznie z 2 poprzedniemi), zawieszenie adwokata w urzędowaniu na okres do jednego roku, przedłużenie aplikantowi adwokackiemu aplikacji na 1 rok, wykreślenie z listy.

W rozdziale, traktującym o *aplikantach*, projekt zawiera postanowienie, że na listę aplikantów adwokackich może być wpisany ten, kto ukończył wydział prawny uniwersytetu państwowego, posiada obywatelstwo polskie oraz pełnię praw cywilnych: obywatelskich, jest nieposzlakowany pod względem moralnym, odbył przynajmniej dwuletnią aplikację sądową (z redakcji wynika, że zakończenie aplikacji sądowej egzaminem nie jest wymagane) i złożył Radzie Adwokackiej zaświadczenie adwokata o przyjęciu go na aplikację adwokacką. Czas trwania aplikacji sądowej projekt oznacza na lat 3, przyczem dla osób, które odbyły 3-letnią aplikację sądową, zakończoną pomyślnym egzaminem sędziowskim, skraca się aplikację adwokacką do lat 2-ch. Aplikację lub służbę w charakterze urzędnika referendarskiego w Prokuratorji Generalnej uważa się równoznaczną z aplikacją adwokacką.

Projekt wymaga, aby aplikant adwokacki pracował w kancelarji adwokata pod jego „rzeczywistym" kierunkiem.

Zastępstwo patrona w sądach i urzędach, z wyjątkiem Sądu Najwyższego, na mocy szczególnego upoważnienia w każdej sprawie projekt reguluje tak samo, jak dekret o palestrze.

W przepisach przejściowych powyższy rozdział o aplikantach uzupełniony jest szeregiem postanowień, z których szczególnie wyróżnia się jeden, zmierzający do rozwikłania problematu, dręczącego bardzo od dawnego czasu naszą adwokaturę, mianowicie, jak przeciwdziałać skupieniom adwokatów w większych miastach.

Projekt nie wszedł ani na drogę „numerus clausus“, ani na drogę przymusowego rozpoczynania praktyki na prowincji, lecz zdaje się wszedł na słuszną drogę udzielania przywilejów tym, którzy zechcą rozpocząć praktykę adwokacką na prowincji. Coprawda w postawieniu tej idei daje się odczuwać pewne niedociągnięcie, spowodowane tą troską ,która cechuje cały projekt, a której charakterystykę pozostawiamy czytelnikowi.

Omawiane postanowienie pozwala Radom Adwokackim zezwalać aplikantom adwokackim po 3 latach aplikacji (w projekcie nie użyto żadnego przymiotnika, stąd wnosić należy na podstawie porównania z innemi ustępami, używającemi wyrazu aplikacja bez przymiotnika, że chodzi tu o 3 lata łącznie aplikacji adwokackiej i sądowej) niezakończonej egzaminem adwokackim, osiadać poza siedzibą patrona w miejscowościach, gdzie niema adwokata lub jest tylko jeden adwokat.

Aplikantom tym będzie przysługiwało prawo samodzielnej praktyki, ale tylko w miejscowym sądzie grodzkim i w wydziale odwoławczym odnośnego sądu okręgowego.

Niezawodnie projektodawcy przy tej koncepcji mieli na względzie również i tych aplikantów adwokackich, którzy nie zdali w powtórnym terminie egzaminu adwokackiego z dostatecznym wynikiem, którego powtórzenie po raz trzeci, jak wynika z projektu, jest niedopuszczalne.

Pozatem przepisy przejściowe gwarantują aplikantom prawo przystąpienia do egzaminu adwokackiego, jeżeli je już nabyli na podstawie poprzednio obowiązujących ustaw w chwili wejścia w życie nowej ustawy (np. w b. zaborze rosyjskim po 4-letniej łącznej aplikacji).

Przyjęcie do adwokatury po odbyciu aplikacji adwokackiej uzależnione jest od złożenia egzaminu. Wolni od aplikacji i egzaminu adwokackiego są przechodzący do adwokatury sędziowie, prokuratorowie i podprokuratorowie, jeżeli posiadają 5 lat służby sędziowskiej lub prokuratorskiej, *są wolni tylko od aplikacji, nie zaś od egzaminu.*

Dla zwolnienia od egzaminu i od aplikacji projekt wymaga dla tej kategorji sędziów 8 lat służby.

W przepisach przejściowych znajdujemy ograniczenie dla sędziów, z wyjątkiem sędziów Sądu Najwyższego, przechodzących do adwokatury, które polega na tem, że w ciągu lat pięciu od chwili wejścia w życie ustawy, sędziowie ci nie będą mogli mieć siedziby w tem mieście, gdzie ostatnio urzędowali.

Przypominamy na tem miejscu, że w myśl art. 18 Dekretu z dn. 24 grudnia 1918 r. bez względu na ilość lat służby mogli przechodzić do adwokatury bez egzaminu i bez aplikacji sędziowie i prokuratorzy wszelkich stopni, podprokuratorzy Sądu Najwyższego i Sądu Apelacyjnego, po odbyciu zaś 4-ch lat służby podprokuratorzy sądów okręgowych, notarjusze i pisarze hipoteczni.

Przepisy przejściowe, które częściowo omówiliśmy już wyżej, zawierają jeszcze inne doniosłego znaczenia społecznego postanowienia.

Przedewszystkiem na tem miejscu należy wysunąć na czoło przepis, który podajemy w dosłownem brzmieniu:

„Minister Sprawiedliwości po wysłuchaniu Naczelnej Rady Awokackiej wyda dla obszaru b. zaboru rosyjskiego rozporządzenie w przedmiocie stopniowej likwidacji instytucji obrońców sądowych, a w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego — rozporządzenie w przedmiocie stopniowej likwidacji listy obrońców, prowadzonej przez sądy konsystorskie".

Relata refero..., przepisu tego na tem miejscu omawiać nie będziemy; będzie on prawdopodobnie na łamach naszego pisma niejednokrotnie omawiany i analizowany we wszystkich modyfikacjach jakim ulegać będzie w różnych stadjach projektu.

Następnie poświęcić należy uwagę przepisom, że przeniesienie siedziby adwokata z jednej dzielnicy do drugiej nastąpić może po złożeniu egzaminów z miejscowego prawa dzielnicowego, chyba że Rada uzna egzamin za zbędny.

Adwokaci w b. zaborze pruskim, sprawujący urząd notarjusza w chwili wejścia w życie projektowanej ustawy, urząd ten będą mogli sprawować na dotychczasowych zasadach. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady, wyrażonej w jednym z początkowych artykułów, że przynależność do stanu adwokackiego wyłącza między innemi i sprawowanie urzędu rejenta.

Projekt nastręcza wiele krytycznych uwag także ze względu na stronę merytoryczną, jak i ze względu na stronę formalnoprawną, jednakże znacznie przekroczylibyśmy ramy niniejszego artykułu, którego zadaniem było dać treściwy obraz projektu, — gdybyśmy chcieli je tu wypowiadać.

Na łamach naszego pisma niejednokrotnie jeszcze będziemy mieli sposobność omawiać poszczególne postanowienia w teraźniejszym i dalszych studjach projektu

LEONARD SASKI.

REJESTROWY ZASTAW ROLNICZY

(Dokończenie).

Przedmiot rejestrowego zastawu rolniczego pozostaje w posiadaniu zastawcy, lecz zastawca obowiązany jest dopuścić zastawnika na jego żądanie do badania stanu przedmiotu zastawu pod rygorem natychmiastowej wymagalności zabezpieczonej prawem zastawu wierzytelności. Tożsamość przedmiotu zastawu będzie stwierdzona przez umieszczenie na nim trwałego i widocznego znaku lub też w inny sposób, który zostanie ustalony.

Jak długo przedmiot zastawu znajduje się w gospodarstwie lub przedsiębiorstwie, do którego rejestru prawo zastawu zostało wpisane, zastawnikowi przysługują takie same uprawnienia, jakieby mu służyły według obowiązujących ustaw, gdyby przedmiot ten był mu oddany w zastaw ręczny i nie znajdował się w tem gospodarstwie lub przedsiębiorstwie. A zatem *zastaw ten nadaje zastawnikowi prawo otrzymania zapłaty z przedmiotu zastawu z przywilejem i pierwszeństwem przed innymi wierzycielami.*

Art. 2077 K. C. dozwala, aby zastaw ruchomy był dany za dłużnika przez osobę trzecią. Niema żadnych przeszkód do tego, aby osoby fizyczne i prawne, prowadzące gospodarstwa rolne lub przemysłowo-rolnicze zastawiały na rzecz instytucji kredytowych za właściwego dłużnika.

Niezawodnie w praktyce zastosowanie art. 2077 K. C. ożywi kredyt rolny i uwielokrotni pożytek, z instytucji zastawu płynący. W razie skierowania instytucji na przedmiot rejestrowego zastawu rolniczego przez osobę trzecią organ egzekucyjny, któremu poruczono przeprowadzenie egzekucji, obowiązany jest przesłać bezzwłocznie zawiadomienie o egzekucji zastawnikowi. Suma osiągnięta ze sprzedaży, winna być złożona właściwemu sądowi dla dokonania podziału. Z sumy tej winien być zaspokojony przedewszystkiem zastawnik, chyba że roszczenie, dla którego prowadzi się egzekucję, korzysta z pierwszeństwa do zaspokojenia przed rejestrowym zastawem rolniczym. Wobec zasady, wyrażonej w art. 9 rozporządzenia, o rozciągnięciu przepisów o zastawie ręcznym czyli ruchomym do zastawu rolniczego, zrozumiałem jest, że komornik wzgl. inny organ egzekucyjny przesyłać będzie zawiadomienie o egzekucji zastawnikowi, który z sumy sprzedażnej zostaje naogół przedewszystkiem za-

spokojony. Zgodnie bowiem z p. 3 art. 7 Prawa o przywilejach i hipotekach z 1825 r. posiadający rzecz daną sobie w zastaw ma przywilej co do swojej wierzytelności na tejże rzeczy — jest to przywilej szczególny. Lecz wierzycieli, taki szczególny przywilej mających, wylicza art. 7 w ośmiu punktach. stąd też stosownie do art. 8-go rzeczonego Prawa z 1825 r.,w zbiegu wierzycieli, na jednej i tej samej szczególnej ruchomości przywilej mających, Skarb ma pierwszeństwo przed wszystkimi, a po Skarbie ma pierwszeństwo ten, kto jest w posiadaniu rzeczy, na której mu przywilej służy. Zawsze tedy *Skarb Państwa będzie miał pierwszeństwo, nawet przed rejestrowym zastawem rolniczym*, o ile chodzić będzie o przywilej na rzeczy ruchomej co do podatku, który który się od niej należy.

Wpis do rejestru zastawowego prawa zastawu na przedmiocie takim zastawem już obciążonym, jest niedopuszczalny. W ten sposób uniemożliwia. rozporządzenie możliwość ewentualnych nadużyć przez wielokrotne obciążanie zastawem przedmiotu ponad jego realną wartość.

Zarejestrowane prawo zastawu może być odstąpione innej instytucji kredytowej na podstawie umowy, zawartej na piśmie, przy równoczesnem wręczeniu tej instytucji oryginału umowy zastawniczej, natomiast w stosunku o dosób trzecich, odstąpienie prawa zastawu zyskuje skutki prawne przez wpis do rejestru zastawnego. *W razie odstąpienia wierzytelności, zebezpieczonej prawem zastawu, prawo zastawu dla tej wierzytelności gaśnie i może być na jednostronny wniosek zastawcy wykreślone z rejestru zastawowego.* Tak surowy rygor gwarantuje zachowanie art. 2 i wyklucza od korzystania z dobrodziejstwa rolniczego zastawu rejestrowego osoby, nie prowadzące gospodarstwa rolnego lub przedsiębiorstwa przemysłowo-rolniczego. Jednakże poza tym wyjątkiem cesja prawa zastawu, jak każdego innego prawa niezmysłowego, jest możliwa i zgodnie z art. 1689 K. C. wydanie pomiędzy zbywcą a nabywcą dopełnia się przez oddanie tytułu.

W razie skierowania *egzekucji* przez wierzycieli zastawnika na wierzytelność, zabezpieczoną rejestrowym prawem zastawu, należy uczynić o tem odpowiednią *wzmiankę* w rejestrze zastawowym. Egzekucja taka jest dopuszczalna, choćby wierzycielem nie była instytucja, t. j. osoba fizyczna lub prawna, prowadząca gospodarstwo rolne lub przedsiębiorstwo przemysłowo-rolnicze. Wobec jawności rejestru wzmianka taka ma znaczenie takie, że uniemożliwia cesję prawa zastawu przez zastawnika, ściganego przez wierzycieli. *Skierowanie egzekucji* przez wie-

rzycieli zastawnika na wierzytelność, zabiezpieczoną rejestrowem prawem zastawu. odbywa się zgodnie z art. 1078 U. P. C. przez zapowiedzenie majątku zastawowego, znajdującego się w posiadaniu zastawcy i uskutecznia się, wskazanym w art. 631—640, z tem, że komornik doręcza zastawcy za pokwitowaniem wezwanie, w którem oznacza również datę przesłania zastawnikowi nakazu wykonawczego. oraz z tem. że zastawca, po otrzymaniu powyższego wezwania obowiązany jest cały należny pozwanemu zastawnikowi majątek składać komornikowi, wykonywującemu wyrok lub do miejscowego sądu okręgowego. Uiszczenie, dopełnione przez zastawcę zastawnikowi wbrew aresztowi, nie jest ważne względem wierzycieli zastawnika, którzy dokonali zajęcia; wierzyciele ci mogą do wysokości swego prawa, zmusić dłużnego zastawcę do ponownego uiszczenia; w tym przypadku zastrzega się dla niego jedynie regres do wierzyciela — zastawnika (art. 1242 K. C.). Wykreślenie prawa zastawu z rejestru zastawowego nastąpi na wniosek wierzyciela lub na wniosek dłużnika po złożeniu przez niego dowodu spłacenia wierzytelności. zabezpieczonej prawem zastawu. lub zwolnienia przez wierzyciela obciążonego przedmiotu z pod zastawu.

Lecz niezależnie od tego wykreślenia na wniosek wierzyciela lub dłużnika, prawo zastawu gaśnie z mocy samego prawa po upływie lat 3 od daty zarejestrowania lub w razie wcześniejszego upływu czasu, na który umowa zastawnicza została zawarta i ulega wykreśleniu z urzędu przez sąd, o ile nie została odnowiona przed upływem tego terminu. Jednakowoż upływ terminu nie powoduje wygaśnięcia prawa zastawu, jeżeli zastawnik przed tym terminem złoży do rejestru zastawowego dowód wdrożenia przeciwko zastawcy postępowania sądowego lub egzekucji administracyjnej. O wdrożeniu postępowania sądowego lub egzekucji administracyjnej należy uczynić odpowiednią wzmiankę w rejestrze zastawowym.

Sytuacja zastawnika jest różna w zależności od tego. czy przedmiot zastawu znajduje się w gospodarstwie rolnem czy też stamtąd został usunięty; jak poprzednio było wzmiankowane. zastawnik w pierwszym wypadku ma takie uprawnienia, jakieby mu służyły, gdyby przedmiot ten był mu oddany w zastaw ręczny; natomiast w drugim wypadku t. j. w razie usunięcia przedmiotu, obciążonego rejestrowym zastawem rolniczym z gospodarstwa rolnego, do którego rejestru prawo zastawu zostało wpisane, uprawnienia zastawnika pozostają w mocy tylko w stosunku do tych osób trzecich, które nabywając na tym przedmiocie prawo rzeczowe, działały w złej wierze (art. 16 rozporządzenia).

Jak się sprawa przedstawia w świetle przytoczonych przepisów rozporządzenia? Według art. 6 rozporz. zastaw rolniczy uzyskuje skutki prawne wobec osób trzecich przez wpis prawa zastawu do rejestru, a wobec jawności rejestru rolniczego, zagwarantowanej przez art. 7 rozporządzenia, nikt nie może się zasłaniać nieświadomością danych, wciągniętych do rejestru.

Tak rozstrzyga sprawę dekret o rejestrze handlowym w art.: 10 Wszelkie dane zarejestrowane i ogłoszone mają za sobą *domniemanie wiarogodności* i obowiązują osoby trzecie jednakże z zastrzeżeniem, *chyba, że dowiodą, iż o nich wiedzieć nie mogły.*

Onus probandi ciąży wtedy na tej osobie trzeciej, przyczem prawodawca tej możności dowodzenia nie ograniczył, dopuszczając w ten sposób wszelkie możliwe dowody.

Tenże art. 10 dekretu w dalszym ciągu ustala: dane, które winny być zarejestrowane, a do rejestru wciągnięte nie zostały, nie obowiązują osób trzecich, *chyba by im udowodniono, że skądinąd o nich wiedziały.* Tutaj ciężar dowodu spoczywa na stronie przeciwnej.

W ten jedynie, a nie inny sposób należy rozumieć art. 16 rozporządzenia, uzależniający pozostawienie w mocy uprawnień zastawnika w stosunku do osób trzecich, które nabyły na przedmiocie zastawu prawo rzeczowe, od ich dobrej lub złej wiary. Również i tutaj podobnie jak w art. 10 dekretu o rej. handlowym; dowodzić złej wiary można wszelkimi sposobami i niema w rozporządzeniu pod tym względem żadnych przeszkód.

W razie sprzedaży nieruchomości, na której znajduje się przedmiot rejestrowego zastawu rolniczego, jak również w razie wygaśnięcia dzierżawy lub użytkowania takiej nieruchomości w wypadku, gdy zastawcą jest dzierżawca lub użytkownik nieruchomości, wierzytelność, zabezpieczona prawem zastawu, staje się natychmiast wymagalna i winna być spłacona przez zastawcę w ciągu dni 7 od daty wezwania go do zapłaty przez zastawnika listem poleconym.

List polecony, jako środek wezwania do zapłaty, stanowi znakomite uproszczenie sprawy, wskazane przez taniość tego środka prawnego w stosunku do dużych kosztów wezwania rejentalnego. Za rozpowszechnianiem listów poleconych przemawia i to, że nawet stary kodeks handlowy francuski umożliwia dowód z listu w art. 8, stanowiąc, że każdy handlujący winien listy otrzymywać razem składać, a listy wysyłane w osobnej

księdze kopjować, w ten sposób kopjał listów może być dowodem, co do umów, zawartych i rozwiązanych przez korespondencję.

W razie ukrycia lub usunięcia przedmiotu zastawu, zastawnik może wezwać zastawcę listem poleconym do przywrócenia pierwotnego stanu w ciągu dni 7 od daty wezwania. W razie niezastosowania się do tego wezwania, wierzytelność, zabezpieczona prawem zastawu, staje się natychmiast wymagalna. W razie zupełnego zniszczen'a lub uszkodzenia przedmiotu zastawu zastawnik może wezwać zastawcę, bądź do przywrócenia przedmiotu zastawu w ciągu dni 7 od stanu pierwotnego, bądź do zastąpienia go innym przedmiotem nie mniejszej wartości. W razie niezastosowania się do tego wezwania, wierzytelność, zabezpieczona prawem zastawu, staje się natychmiast wymagalna. Zatem w *wypadkach zniszczenia lub uszkodzenia*, w przeciwieństwie do wypadków ukrycia, lub usunięcia, *zastawnik może wezwać zastawcę do zastąpienia przedmiotu zastawu innym przedmiotem nie mniejszej wartości;* wzięto tu pod uwagę, ew. brak złej woli zastawcy. Prawo zastawu na przedmiocie ubezpieczonym od wypadków losowych, rozciąga się także na rozszerzenie o odszkodowanie do zakładu ubezpieczeń.

Wreszcie jeden przepis natury karnej: *kto rozmyślnie zniszczy lub bezprawnie usunie przedmiot zastawu, bądź dopuści do jego usunięcia lub też kto rozmyślnie zastawi rzecz, nie będącą jego własnością, za taki występek karany będzie więzieniem do jednego roku i grzywną do wysokości 10.000 złotych lub jednę z tych kar, o ile czyn nie ulega karze surowszej według innych postanowień.* Przepis ten stanowi uzupełnienie cz. 2-ej art. 607 K. K. i utrzymując sankcję art. 607-go (więzienie do 1 roku) wprowadza jeszcze sankcję drugą w postaci bardzo wysokiej grzywny.

NOWOŚCI USTAWODAWCZE

STOWARZYSZENIA O CELACH OPIEKI SPOŁECZNEJ.

Rejestrację tych stowarzyszeń i związków o celach opieki społecznej, wymienionym w art. 2 ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. Ust. Nr. 92, poz. 726), które mają siedzibę w m. st. Warszawie i podlegają tymczasowym przepisom o stowarzyszeniach z dnia 3.I.19 r. (Dz. P. P. Nr. 3, poz.

88) oraz ustawy z dnia 3 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114. opz. 1012) *przekazuje się Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę* (Dz. Ust. Nr. 56, poz. 534/28. Rozporządzenie Min. Pracy i Opieki Społecznej z 5 maja 1928 r.).

REGULAMIN NAJWYŻSZEGO TRYBUNAŁU ADMINISTRACYJNEGO.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 25 maja 1928 zawiera w załączeniu wydany przez Prezydenta Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów regulamin Najwyższego Trybunału Administracyjnego, uchwalony przez Zgromadzenie Ogólne tegoż Trybunału (Dz. Ustaw Nr. 57, poz. 537/28.).

WSPÓŁDZIAŁANIE ORGANÓW POLICJI I WŁADZ SAMORZĄDOWYCH Z INSPEKCJĄ PRACY.

Organa policji państwowej o spostrzeżonych wykroczeniach przepisów prawnych, dotyczących stosunków pracy, sporządzają protokóły i przesyłają je do właściwego inspektora pracy (czas pracy, zatrudnianie młodocianych i kobiet i t. p.).

Władze samorządowe na wniosek inspektora pracy zarządzają doręczanie pism urzędowych inspekcji pracy, jak również, w razie potrzeby i w miarę możności udzielają w swych lokalach urzędowych czasowych pomieszczeń na odbywanie czynności urzędowych inspekcji pracy. (Rozp. M. S. Wewn. w poroz. z M. Pracy i O. Społ. z 22 marca 1928, Dz. U. Nr. 58, poz. 546/28).

PRZEPISY PRZEWOZOWE.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z 31.V.28 zawiera przepisy przewozowe, dotyczące przewozu towarów i zwierząt w bezpośredniej komunikacji pomiędzy stacjami kolei czechosłowackich, z jednej strony, a stacjami kolei Związku Socjalistycznych Republik Rad, z drugiej strony w tranzycie przez Polskę, tudzież przez Niemcy i Polskę (Dz. Ust. Nr. 59, poz. 555/28).

MONOPOL SPIRYTUSOWY.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 wydane zostało w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym, w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa, z Ministrem Spraw Wewnętrznych i z Ministrem Przemysłu i Handlu (Dz. Ustaw Nr. 60, poz. 556).

PRZEMIANOWANIE OFICERÓW REZERWY NA OFICERÓW ZAWODOWYCH POLSKIEJ MARYNARKI WOJENNEJ.

Przemianowanie oficera rezerwowego Polskiej Marynarki Wojennej na zawodowego może nastąpić tylko na własną pisemną jego prośbę. Przyjęcie następuje w tym stopniu jaki posiada oficer w rezerwie, oraz do tego korpusu, z którego został przeniesiony do rezerwy (Dz. Ustaw 61, poz. 563/28).

OPODATKOWANIE CUKRU.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r. zawiera przepisy w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o opodatkowaniu cukru (Dz. Ustaw Nr. 61, poz. 564/28).

JEDNOLITY TEKST USTAWY WODNEJ.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z 13 kwietnia 1928 r. ogłasza jednolity tekst ustawy wodnej. Uwzględniono w tekście również przepisy w sprawie środków prawnych od orzeczeń władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 712), w sprawie organizacji i zakresu działania władz administracyjnych (Dz. Ustaw Nr. 11, poz. 86). (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 574/28).

Z ŻYCIA STOWARZYSZEŃ.

Z KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH.

Na posiedzeniu Zarządu Głównego Z. O. S. odbytego w dniu 3 czerwca r. b. załatwiono szereg spraw drobnych dotyczących codziennego życia korporacji. Przeto wymieniać ich tu nie będziemy, zaznaczyć tylko należy, że dzięki wydawanemu przez Zrzeszenie organowi zmniejszyła się znacznie informacyjna korespondencja między Zarządem a zrzeszonymi.

Następne posiedzenie Zarządu Głównego odbędzie się w lokalu Zarządu dnia 22 lipca r. b. o godz. 10 r.

Członkowie honorowi o każdem zebraniu Z. Gł. są powiadamiani tym nie mniej przybycie ich na zebranie nie jest obowiązujące.

WOKANDA SPRAW WYZNACZONYCH NA POSIEDZENIE SĄDOWE IZBY PIERWSZEJ SĄDU NAJWYŻSZEGO

Sprawy dnia 4-go lipca 1928 roku.

1 i 3 Skarbu Państwa, p-ko Nuchimowi Ciężarowi i Zorji Perdzyńskiej. 2. Władysławy Kresińskiej, p-ko Antoniemu i Michalinie małż. Milczarek. 4. Ludwika i Antoniny małż. Klucznych z Janem Kruzem. 5. Emanuela Bocheńskiego z Dozorem Szkolnym gm. Rzgów. 6. Jadwigi Sankowskiej, p-ko Elji Dzierzgowskiemu. 7. Firmy „Inż. M. Niemirowicz i T. Bogucki". 8. Ewy Kotrybałowej z Janem Bresiem. 9. Wawrzyńca Stempnia z Janem i Michaliną małż. Pilarskimi. 10. Mieczysława Rudnego z Józefem Kubczykiem. 11. Anny Zelmanowej z Karolem Świątkiewiczem. 12. Bronisława i Sylwji małż. Chlebowskich z Adamem i Wandą małż. Kukowskimi. 13. Józefy Kucharskiej z Antonim Krakowskim. 14. Marji Woźniakowej z Janem Madejem. 15. Ogółu włościan wsi Brzeg, p-ko Franciszkowi Michalskiemu. 16. Stefana Jarzębkowskiego z Józefem Brzezińskim. 17. Stefana Jarzębkowskiego z Józefem Brzezińskim. 18. Adama Wolskiego z Aleksandrem Lippomanem.

Sprawy dnia 5-go lipca 1928 roku.

1. Antoniny Buraczewskiej, p-ko Bronisławie Wołejkowej. 2. Abrama-Mowszy Abramowicza, p-ko Lejmie Berlisowi. 3. Owsieja i Szoszy Goldbergów z Morcholem-Joselem Gożańskim. 4. Marji Sramkowej, p-ko Elżbiecie bureniowej. 5. Alfanasji Nisiaj i Matrony Wołk z Wierą Tarasiuk. 6. Konstancji Krywiolowej, p-ko Malwinie Gajdamowiczowej. 7. Heleny Slukiewiczowej, p-ko Katarzynie Jaroszowej. 8. Justyna Jodo, p-ko Michałowi Unuczko. 9. Jemeljana Chwiedczeni z Katarzyną Jarmoszewiczową. 10. Nikodema Łukaszewicza z Anną Wancak. 11. Paraskiewy Szkloda z Natalją Taszlikowicz. 12. Tarasa Szewczyka z Archipem Pilupczukiem. 13. Emiljana Grygowicza z Teodozją Rapcewicz i Juljaną Słotycz. 14. Nikonora Myślwca, p-ko Jadwidze Sanockiej. 15 Anny Rakowej, p-ko Franciszkowi Rakowi. 16. Tomasza i Józefa Filipczaków, p-ko Teodorowi i Matronie Hładkim. 17. Karola Romela z Pauliną Czepułanas. 18. Cyryla Poletiło z Marją i Mikołajem Bojanowskimi. 19. Jana Żuka z Mikołajem Żukiem. 20. Władysławy Suskiej, p-ko Wacławowi Miłkowskiemu. 21. Hermana Bubieńczyka z Nadzieją Omszczyk. 22. Wincentego Iwaszko z Marjanną Lipnicką.

Sprawy dnia 11 lipca 1928 roku.

1. Kazimierza Chmielowskiego, p-ko Zarządowi Fabryki „Kamienna Jan Witwicki". 2. Ajzyka Kirszberga ze Skarbem Państwa. 3. Bolesława Moczydołwskiego, p-ko Jadwidze Błażejewicz. 4. Dory Rozenstranchowej z Le-

onem i Dyną mał. Rubaszkim. 5. Jana Kosika z Janem Barejem i Aagatą Baryłą. 6. Emilji Zaleskiej z Julją Leśniewską. 7. Wawrzyńca i Justyny małż. Gąsiorowskich z Wiktorją Mierzejewską. 8. Michała Ziółkowskiego z Adelą Rogowską. 9. Grzegorza Niczypora o dział spadku po Mikołaju Niczyporze. 10. Tekli Bulirowej z 1-ego małż. Papkowej z Marjanną Pyszczek. 11. Jana Gęcy z Józefą Mydlarską. 12. Wiktorji Stępniowej, p-ko Ignacemu i Juljannie małż. Jarosom. 13. Izydora Ciapały, p-ko Franciszkowi i Marjannie małż. Rzadkowskim. 14. Arona-Szmula i Symchy Grosglików z Fryderykiem Biberem. 15. Sabinny Bloch, p-ko Tomaszowi Szczepańskiemu. 16. Stanisława Wojciechowskiego, p-ko Berkowi Rubinkowi. 17. Jana Koziaka ze Stanisławą Brzeską. 18. Tomasza Walenkiewicza z Władysławem Zawiślańskiem.

Sprawy dnia 12 lipca 1928 roku.

1. Stefana Subotyńskiego, p-ko Jerofiejowi Bohdanowi. 2. Władysława Żytyńskiego, p-ko Antoniemu — Franciszkowi. 3. Tymoteusza Kitcela z Aleksandrą Kitcel. 4. Tomasza, Reutta z Judelem Ruszańskim. 5. Macieja Surawego, p-ko Marcinowi Poźniakowi. 6. Borysa Litwińczuka z Eugenją Dworecką. 7. Anny Reszetnikowej z Janem Lickiewiczem. 8. Grzegorza Sataniewicza, p-ko Magistratowi m. Kowla. 9. Stefana Panasiuka, p-ko Melanji Panasiukowej. 10. Adolfa Dudzicza z Zygmuntem Dudziczem. 11. Atanazego Krawczuka z Krystyną Krawczukową. 12. Adolfa Krupińskiego, p-ko Oksenji Michałowicz. 13. Jojny Pofalisa, p ko Emiljanowi Kodni. 14. Aleksandra Krawczuka, p-ko Ludmile Krawczukowej. 15. Artema Nowosada z Marją i Salomeą Dmytruk. 16. Eljasza Papa-Afanasopuło, p-ko Janowi Piotrowskiemu. 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23. Eljasza papa-Afanasopuło, przeciwko Danielowi Stepaniukowi, Janowi Kuczyńskiemu, Antoniemu Krjacie, Janowi Rożnieckiemu, Emanuelowi Myślińskiemu, Józefowi Czyżowskiemu i Dyonizemu Zojdzie. 24. Kopra Serafińskiego z Markiem Serafińskim. 25. Wasyla Kowalczuka z Elżbietą Petruk. 16. Izaaka Przepiórki, p-ko Mendlowi Forszpanowi. 27 Juljana Malinowskiego z Piotrem Cichockim.

Sprawy dnia 18 lipca 1928 roku.

1. Daniela Wolaniukowa z Tymoteuszem Wolaniukiem. 2. Leona Jabłońskiego, p-ko Szymonowi i Józefowi Jabłońskiemu. 3. Dmitrego Lerowskiego z Anną Lerowską. 4. Andrzeja i Bolesława Dioniziaka z Aleksandrą-Konnstancją Szczęsną. 5. Awruma Kołomejera, p-ko Abramowi Erlichowi. 6 Piotra Sidoruka, p-ko Antoniemu Garguli i Eudokji Barwińskiej. 7. Teodozji Łukaszuk z Eustachym Kupryjczukiem. 8. Androniuka Korniczuka, p-ko Janowi Sobczukowi. 9. Piotra Szowely, p-ko Piotrowi Szowele. 10. Uljany Slesarczukowej, p-ko Bazylemu Maciejewskiemu. 11. Ignacego Bołtrakiewicza ze Stefanem i Michałem Bołtrakiewiczami. 12. Marji Szraj, p-ko Emilowi Gibnerowi. 13. Stanisławy Kapuścińskiej, p-ko Michałowi Baranowskiemu. 14. Heleny Czuprysowej, p-ko Zofji Achremowej. 15. Małacuja

Szuczko, p-ko Karpowi Mielnikowi. 16. Pelagji Doroszukowej z Jewdokją Chwiszczuk. 17. Aleksego Hoholuka z Janem Kudackim. 18. Rochy Want i Herki Kląsk z Dobą-Musią Rubieńczyk. 19. Izydora Paszuka, p-ko Aleksemu Doroszczukowi. 20. Kompanji Singer, p-ko Lajbowi i Salomonowi Krollom. 21. Kompanji Singer, p-ko Mojżeszowi-Majerowi i Blimie małż. Botkom.

Sprawy dnia 19 lipca 1928 roku.

1. Jankla Siedleckiego z Majorem Lipskierem. 2. Jana i Józefy małż. Ciećwierz z Teklą Jagiełło i Katarzyną Weserling. 3. Firmy Restauracja i Cukiernia „Zacisze" z Jadwigą Podlewską. 4. Henocha Lipskiego, p-ko Lejbusiowi Zaksowi. 5. Chany Morkier, p-ko Lejbusiowi. 6. Hipolita i Stanisławy małż. Prochowskich z Ignacym Gembalskim. 7. Jana Kazimierczyka z Józefą Malinowską. 8, 9 i 10. Ferdynanda Dekerta z Adolfem Tyde. 11. Sabima Biechońskiego z Józefem Muszyńskim. 12. Dominiki i Jana małż. Dąbrowskich z Anielą Brodowską. 13. Franciszka Olszyny, p-ko Józefowi Wikarejczykowi. 14. Jankla Boldberga z Herszem Spiro. 15. Altera Karpa z Chilem-Majerem i Gołdą-Racą młż. Kałowskimi vel Kołowskimi. 16. Moszka Mangla ze Stanisławem Żelaskiewiczem. 17. Bazylego Łochina, p-ko Mikołajowi Drozdowskiemu. 18. Jana Mandata ze Stanisławem i Antoniną małż. Tomasik. 19. Władysława Szczurka z Janem Stefankiewiczem. 20. Walerego Kopcia, p-ko Balbinie Jawor.

Sprawy dnia 25 lipca 1928 roku.

1. Luby i Mary-Lei Rubinsztein, p-ko Bankowi Handlowemu „Wilhelm Landau". 2. Czesława Ostaszewskiego z Heleną Ostaszewską. 3. Alfonsa Dolińskiego, p-ko Polskiemu Towarzystwu Budowlanemu. 4. Firmy „Gabriel Rubin i Samerej" z Kaufmanem Rapuchem. 5. Teofili i Ignacego Gersztów z Leopoldem i Morycem Dobrzyńskim. 6. Stanisława Wojciechowskiego z Andrzejem i Rozalją małż. Hofman. 7. Sine i Moszka Wilczyńskich z Franciszkiem Wróblewskim. 8. Jana Korczynka z Tow. Pożyczkowo-Oszczędn. Rzemieślniczo-Pruszkowskim. 9, 10 Józefa Ponieckiego z Radą Opiekuńczą Przytułku Starców i Kalek. 11. Józefa i Sabiny małż. Sobierajskich z Józefem Mirowskim. 12. Majera Osbrocka, p-ko Gilmowi Sukiernikowi. 13. Józefa Trzepockiego, p-ko Małgorzacie Gajdzinie. 14. Izraela Tyllera z Elektrotechniczną Spółdzielną „Instalator". 15. Bronisława Cetisa i Jana Jarczyńskiego z Anielą Mieszkowską. 16. Izraela Szachtla, p-ko Salomonowi i Dawidowi Fiszerom. 17. Witolda Węglińskiego z Elżbietą Maleszowską. 18. Jakóba i Sary Marguliszów, p-ko Mozesowi Perle. 19. Piotra Krajewskiego ze Stanisławą Krajewską.

Sprawy dnia 26 lipca 1928 roku.

1. Izaka Matwiejczuka z Michałem Matwiejczukiem. 2. Filipa Własiuka z Olgą Rohajczukową. 3. Konstantego Wasilenko, p-ko Janowi Ne-

storowiczowi. 4. Józefa Czapulonisa z Franciszkiem Czapulonisem. 5. Jana i Paraskiewy Ługwiszczyków z Eugenją Sawczukową. 6. Anny Biernackiej z Józefem Adamskim. 7. Pauliny Gintowtowej, p-ko Józefowi Gintowtowi. 8. Teofili Szubowej, p-ko Franciszce Wilczewskiej. 9. Pelagji Wakoluk, p-ko Eutychowi Hoszko. 10. Bronisława Paszkiewicza z Bolesławem Wieliczko. 11. Franciszka Grzybowskiego z Antonim Wieliczko. 12. Anny Makuszyk, p-ko Mikołajowi Brygadinowi. 13. Sergjusza Naidko-Poźniura, p-ko Aleksemu Poźniurowi. 14. Franciszka Poczebuta, p-ko Stefanowi i Aleksandrowi Poczebutom. 15. Magistratu m. Stołpców z Tejgą Rywką Milcenzową. 16. Daniela Nemoluka, p-ko Atanazemu i Jakóbowi Namolukom. 17. Józefy, Piotra i Teofila Werników z Franciszką Michniuk. 18. Tomasza i Justyny Pawluków z Ksenofontem Pawlukiem. 19. Franciszka Wilkoszewskiego z Marją Wolską. 20. Jana Kraka z Florentyną Niedźwiedzką. 21. Szulema Salomonowicza z Salą Lehrer.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.